

סוגטות על חייך ומותך של הגבירה לאורה

פראנציסקו פטרארקה

על חייך

כי גייסני הגורל ללקת
(אם מסבלי הרב אמצא פגו)
עד השנים האחרונות הו
עת אור עינך יהיה לאש דועכת.

כל תמורות פרחיך — בשלכת,
תהור מצטף, פוֹת־לַמַּלְךְ נְכִסִּיף,
ואנכי אבכה ביום אסיף
על מות יסרך בנפש מדכדכת.

אוֹאֵן תמו בי עו אהבתי
סוד יסורי לפתח לפניך
אשר ימים, שנים, אשא אתי.

ואם הנמן אויב לתשוקתי
הו, למצער, יגיע עד אונגך
הד קאתר ופר של אונתתי.

•

ברוכים היום, החדש, השנה
גם העונה, הנמן, שעה ורגע
וארץ התמדה ומקום-הפגע
פגע בי זיו עיניך וחנה.

ברוך באב מתק לראשונה
עת אהבת היתה לי מקדשת,
ברוך הנח, ברוכה לעד הקשת,
ברוך הפצע את לבי ענה.

ברוך הקול אשר את שם גברתי
נשא עד קצות תבל עת כי קראתיך.
גם דמעותי ברוכה גם תשוקתי.

ברוכים כל הגוילים גם פרסמתיך
ותרב תהלתה, ומחשבותי
שבה רק האמת שאהבתיך.

אין בלבי שלום, אך אין לבי גלחם.
 כי פסד גם תקוה. כי פסור וגם שלקבת.
 אמאס בכל ואחבק זרועות עולם,
 אמריא אל על, אומל על אדמה דואבת.

סגר עלי ציגוק, אך הוא רחב ורם.
 ואין שומר עלי, אך חרותי כונכת
 ואין מתיר דבלי ואין קושרם
 לאל האהבה אני בדרוג ועבד.

אקרא לאבדון ולישועה אחילה.
 אין פה לי ואצעק, קמאתי ואלך.
 אשנא נפשי, אהב את זולתי.

ובצחוקי אדמע ובדמעותי אנילה.
 אין חפץ בתי גם במותי.
 כל זה, גברתי, באני בגללך.

על מותה

בעצם פריסתה, בדמי ימיה,
 עת כי תעז בנו האהבה מאד,
 עזבה אותי, פשטה את קסות האדמות
 ולא ארצה פנתה ומצל למרומיה.

היא שם — תיה, יפה בהוד מערמיה,
 משם מושלת בי ותשתרר עלי.
 אך למה לא תפדה משפל, אללי,
 יומי האחרון — ראשון הוא בתחומיה.

ובאשר הלכו אחריה לפנים
 כל הרחובי לבי, בו נשפתי עורגת
 חיש קל לעור אליה, לראותה פנים.

לתחלץ מקאב וצער אין אונים.
 קשתה עלי מנשוא הצפיה קנגד.
 מה יפה ספנות לפני שלש שנים!

עת כי יבנו זמירים, או רום קיץ
 אט צנפים ירקרקים יגיע,
 או קול נחר-ערב של זף הפנים
 מנאות הדשא אל אָזני יגיע.

אשכ, אהבתי בשיר אביע,
 היא שגפשה שרויה במרום שמים,
 ממרתקים הד אנחתי תשמיע
 בהקשיבה רב קשב באפסוים.

איכה בטרים-עת קפחו סיף ז'
 תאמר ברתמים, ופלגי מים
 מריגונים תזיל ממקור-עיניך ז'

אל-נא תבכה עלי. לא אל האזן
 הולך מותי. אור נצח לפניך
 אשר נגלה לי בסגרי עינים."

לא כוכבים תועים בשמי תפארת,
 לא במי שקט ספרשים צחורים,
 לא אבירים רוכבים באפרים,
 לא סו של סיתוי-יער מנמרת.

לא מעמית רחוק בשורת-אגרת,
 לא נוב-דודים בששור אפרים,
 לא קול נשים תמות דוברות שירים
 עם צליל רבת מורקת מאשרת.

הם לא יוכלו עוד עד לבי לגעת.
 אשר היתה לי אספקלרית-אור
 את שמחתי לקחה עמה לקבר.

יפי ארכו. נפשי מתגעגעת
 לקז. רק במותי לראות אהזור
 זו שמוטב ולא יראנה נבר.

תרגמה לאה גולדברג